

SEURAKUNNAN JUUTALAINEN SYDÄN

Osa 22

Raamatusta on mahdotonta löytää yksiselitteistä perustaa opetukselle, että juutalaiset pelastuvat ilman Kristuksen sovitustyötä. Sen sijaan sieltä löytyy varma peruste sille opetukselle, joka kehottaa todistamaan Jeesus Messiaasta juutalaiselle kansalle maailmassa. Monin tavoin kärsivä ihminen maailmassa tarvitsee lohdutusta. Kaiken todellisen lohdutuksen takana on Jumala. Hänen lohdutuksensa ei jää pelkästään pettävien ja hetkellisten tunteiden tasolle. Se tuo ihmiselle toivon iankaikkisuudesta synkän maailmanajan keskelle. Suomen Teologinen Instituutti järjesti 8.3.1991 Israel-symposiumin, jossa pastori Jouni Turtiainen piti esitelmän: ”Ns. ’kristillisen sionismin’ teologinen analyysi”. Kohdassa ”Mitä on Israelin lohdutus” hän kirjoittaa: ”...tarkoituksena on ’rakastaa ja lohduttaa Siionia’ (Jes. 40:1) sekä ’julistaa Herran sana kansoille’ (Jer. 31:10). Käytännössä nämä päämäärät täyttyvät poliittis-sosiaalisissa toiminnoissa, joissa kristittyjen hengelliseksi tehtäväksi jää niihin osallistumalla ’valmistaa tie Herralle ja Messiaalle ja ennakoida hänen hallintavaltaansa Jerusalemita’. Näin ’Israelin lohdutuksen’ sisällölliseksi kriteeriksi tulee rakkaus (laki) – ei usko (evankeliumi).

’Herran sanan’ julistaminen on sisällöltään sionistisen eskatologian julistamista – ei saarnaa ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Messiaasta. Myös juutalaisten

taholta on kiinnitetty huomiota siihen, että kristityt sanoutuvat irti evankeliumin julistamisesta juutalaisille olennaisena osana kristillistä uskoa: he pitävät sitä perin kummallisena. Itse asiassa, jos kristityt vaikenevat evankeliumin sisällöstä, pelastuksesta Jeesuksen nimessä, siinä pelossa, että se yhdistetään antisemitismiin, meillä on vaara, että syyllistymme hengelliseen antisemitismiin kieltäessämme sen ainoan, joka meillä on tarjottava juutalaisille: Kristuksen.”

Juutalainen kansa pitää muinaista kuningas Daavidia arvostetuimpana kaikista kansan kuninkaista. Se onkin luonnollista sillä Daavid Jumalan mielen mukaisena miehenä nosti Israelin valtion kukoistukseen. Jumala huomioi Daavidin sydämen asenteen Sanaansa kohtaan ja niin itse Messias syntyi hänen suvustaan. Tiedämme Jeesuksen sukuun liittyvän Daavidiin niin läheisesti, että Matteus kirjansa alussa todistaa Jeesuksen ”Daavidin pojaksi”. Maallista messias -hahmoa odottaneet juutalaiset ottivat Jeesuksen vastaan Hänen tullessaan Jerusalemiin, ylistäen Häntä ”Daavidin poikana”. Perinteinen juutalaisuus ei haluaisi tunnustaa Jeesukseen uskovien juutalaisten oikeutta Israelin kansalaisuuteen. Liittyen kuningas Daavidin oikeuteen kuulua valittuun kansaan, kirjoittaa Tri Jakob Rosin: ”Tarkkaan ottaen ei edes kuningas Daavid ollut juu-

talainen, koska hänen isoäitinsä äiti Ruut oli mooabilainen nainen, joka ei ollut kääntynyt juutalaisuuteen Halachan mukaan. Sen tähden, kun Messias Daavidin poika saapuu, hänellä voi olla vaikeuksia nykyisen maahan paluulain kanssa” (Jerusalem Post 26.8.84).

Tämä Israelin uskonnollista lakia koskeva, kiusoitteleva huomautus on meille muistutus. Se kertoo, että ihmistekoiset säännöt, noustessaan Jumalan säätämystä vastaan, osoittautuvat aina lopulta perusteettomiksi. Vanhan testamentin Daavid -kuninkaalla on erityinen merkitys paitsi juutalaisille myös meille pakanoille. Pääasiallisena erona on, että juutalaisten odottama maallinen messias on pelkästään Daavidin sukuun hedelmä. Viisaudessaan Jumala on säätänyt, ettei tämäkään sukupuu ole tiukasti rotusidonainen. Kristillinen näkemys näkee Daavidin ohitse. Messias on paitsi inhimillisessä mielessä ”Daavidin poika” myös ja ennen muuta jo ilmestynyt ”Jumalan Poika” ja itse Jumala. Kristillisessä sionismissä käytetty termi ”Daavidin sortuneen majan pystyttämisestä” tulee esille aika ajoin. Sen sisällöllinen merkitys käsitetään Israelin valtiollisena kehittymisenä maailman keskuksiksi. Myös Jerusalemin tulevilla temppelillä uskotaan olevan merkittävä osuus ”Daavidin sortuneen majan” ennalleen asettamisessa.

Lähtökohta on profeetta Aamoksen kirjassa: ”Sinä päivänä minä pystytän jälleen Daavidin sortuneen majan ja korjaan sen repeämät ja pystytän sen luhistumat ja rakennan sen sellaiseksi kuin se oli muinaina päivinä” (9:11). Kristillinen sionismi näkee osaksi tätä luvattua tapahtumaa kansan paluun takaisin maahansa. Tähän toki voidaan yhtyä: Nykyinen kansan paluu, joka tosin alkoi jo 1800-luvun lopulla, on Jumalan Sanan mukaista Israelin kokoamista takaisin maahansa. On kuitenkin tärkeää, että tässä kokoamisessa emme erehdy painottamaan vääriä asioita pääasian edelle. Jumala kokoaa valittua kansaansa Israeliin tarkoituksella, että kansa – vaikka kovankin kurituksen kautta – lopulta tulisi Messiaansa, Jeesuksen luo. Liittyen Jumalan kurittavaan armoon, Aamos näkee ennen lohdullista sanomaa ”Daavidin majan” ennalleen asettamisesta kansan joutuvan kohtaamaan Jumalan kurituksen: ”Katso, Herran, Herran silmät ovat syntistä valtakuntaa vastaan, ja minä hävitän sen maan pinnalta; kuitenkin en minä Jaakobin heimoa kokonaan hävitä, sanoo Herra. Sillä katso, minä käsken seuloa Israelin heimoa kaikkien kansain seassa, niinkuin seulalla seulotaan: ei jyvääkään putoa maahan. Miekkaan kuolevat kaikki minun kansani syntiset, jotka sanovat: ’Ei saavuta, ei kohtaa meitä onnettomuus’ (Aam. 9:8-10).

Kansainvälisessä krist. sionismiliikkeessä esiintyy laajalti uskomusta, ettei Israelin enää tarvitse joutua ahdistukseen. Se on jo kärsinyt niin paljon. Ihmisinä haluaisimme siunata Israelia ja luvata sille, että sen takaisin paluu maailman kansojen joukkoon on pelkkää ylämäkeä. ”Daavidin sortuneen majan” valtiolliseen ja uskonnolliseen pystytykseen kutsutaan apuun kristittyjä. Ajatellaan, että esim. kristityt liikemiehet saavat erityisen Jumalan siunauksen liiketoimista Israelin kanssa. Inhimillisesti joidenkin kohdalla saattaa ajatus vaikuttaa silläkin tavalla, että kun Israel nousee kansojen johtoon, niin saadaan itse olla hyötymässä ”samassa veneessä”. Toki tälläkin alueella esiintyy myös vähemmän itsekästä toimintaa. Raamattuun lukeva törmää kuitenkin siihen murhetta ja huolta tuottavaan ilmoitukseen, ettei Israel vielä olekaan oman Via Dolorosansa päässä: ”Oikean Israelin ystävä ja

Kuningas Daavidin isoäiti oli moobilainen Ruut

’kristityn sionistin’ on varottava väärässä ihastuksessa ja innostuksessa tapahtuvaa väärää Messiaan ja Hänen valtakuntansa odottamisen vahvistamista omassa ja juutalaisen kansan keskuudessa ... Ns. väärälle kristilliselle sionismille onkin tyypillistä tehdä tämä sama ’oikaisu’ suoraan messiaaniseen valtakuntaan ja aikakauteen ilman oman voiman murtamista (Dan. 12:1,6-7), armahdusta ja lävistetyn Vapahtajan vastaanottamista (Sak. 12:10-, 13:1). Samasta syystä lähetystyö kohtaa tältä taholta ymmärtämättömyyttä ja suoranaista vastustusta. Sen sijaan, että torjuttaisiin syytökset, lisätään epäluuloa lähetystyötä ja lähetettä kohtaan. Se on väärää käännetytyötä, juutalaisten lukumäärän vähentämistä – eivätkö menneet historian jäljet pelota jne?” (Seppo Norjanen: ”Ns. tuhatvuotinen valtakunta ja siihen liittyvät tulkintatraditiot Israel-kysymyksen valossa”, Israel-symposium, STI 7.–8.3.91).

Israelin kansan hyvinvointi liittyy kiinteästi yksin Jeesukseen. On todella vaarallista peittää Hänet juutalaiselta kansalta ja sen sijaan opettaa, että kristittyjen tehtävä nyt on tukea Israelia ennen muuta maalli-

sella: poliittisella ja taloudellisella avulla. Se on vaarallista kahdestakin syystä:

- Se suuntaa kristittyjen mielet pois Jeesuksen antamasta käskystä seuraajilleen. Tämä käsky ei sellaisenaan sisällä ”Daavidin sortuneen majan” maallisia rakennuspiirustuksia.
- Se luo juutalaiselle kansalle väärän turvallisuuden tunteen. Aamoksen sanoin he tunnustavat eräänä päivänä luottavansa siihen, että onnettomuus ei enää kohtaa heitä. Väärä messias, Antikristus ilmestyy ja tarjoaa väärää rauhaa, joka lopulta on kansan suurelle osalle kuoleman tie. Jokainen juutalainen sielu, joka löytää Jeesuksen omana Vapahtajanaan tässä ajassa on tappio sielunviholliselle ja voitto seurakunnalle, voitto Kristukselle. Ennen muuta se on voitto henkilölle itselleen astuessaan iankaikkiseen elämään johtavalle tielle. Sama totuus koskee myös pakana-maailmaa.

Apostolien tekojen luvussa 15 apostoli Jaakob ottaa esille Aamoksen kirjan käsitteen ”Daavidin sortunut maja”. Muistamme, kuinka Uuteen liittoon astuneet juutalaiset Jeesuksen opetuslapset olivat näh-

neet Hänen kiroavan viikunapuun, koska se ei tuottanut hedelmää. Israel kansana ei uskonut Jeesuksen tarjoamaan sovituksen. Jaakob liittää ”Daavidin majan” pystyttämisen läheisesti pelastukseen: ”Simeon on kertonut, kuinka Jumala ensi kerran katsoi pakanain puoleen ottaakseen heistä kansan omalle nimellensä. Ja tämän kanssa pitävät yhtä profeettain sanat, sillä näin on kirjoitettu: ’Sen jälkeen minä palaan ja pystytän jälleen Daavidin sortuneen majan; minä korjaan sen repeämät ja nostan sen jälleen pystyyn, että jäljelle jääneet ihmiset etsisivät Herraa, ynnä kaikki pakanat, jotka ovat minun nimiini otetut, sanoo Herra, joka tämän tekee’ (Apt. 15:14-17). Meille ilmoitetaan selvästi, että Herra tekee kansastaan taas merkittävän. Siitä muodostuu ”pää” eikä ”häntä” pakana-kansojen keskelle. Käänteinen puoli tätä ajatusta on, ettei juutalainen kansa, eivätkä kristityt voi edesauttaa tätä tapahtumaa muutoin kuin etsimällä Herraa. Kristittyjen ensisijainen tehtävä on auttaa tässä etsinnässä. Tämä Herra ei ole kukaan muu kuin ristiinnaulittu Kristus. Näin ”Daavidin sortuneen majan” pystyttämällä on ensisijaisesti hengellinen merkitys. Vastaa kun Israel kääntyy Jeesuksen puoleen, se pelastuu kansana. Se saa kokea miten Jumala antaa sille aseman, joka on vielä

merkittävämpi kuin Daavidin aikoina. Tämä asema ei kuitenkaan ole sen omaa ansiota eikä tee siitä itseriittoista maailman keskusta. Kaikki kerran tapahtuva tulee olemaan yksin Jumalan kunniaksi ja koko ihmiskunnan siunaukseksi.

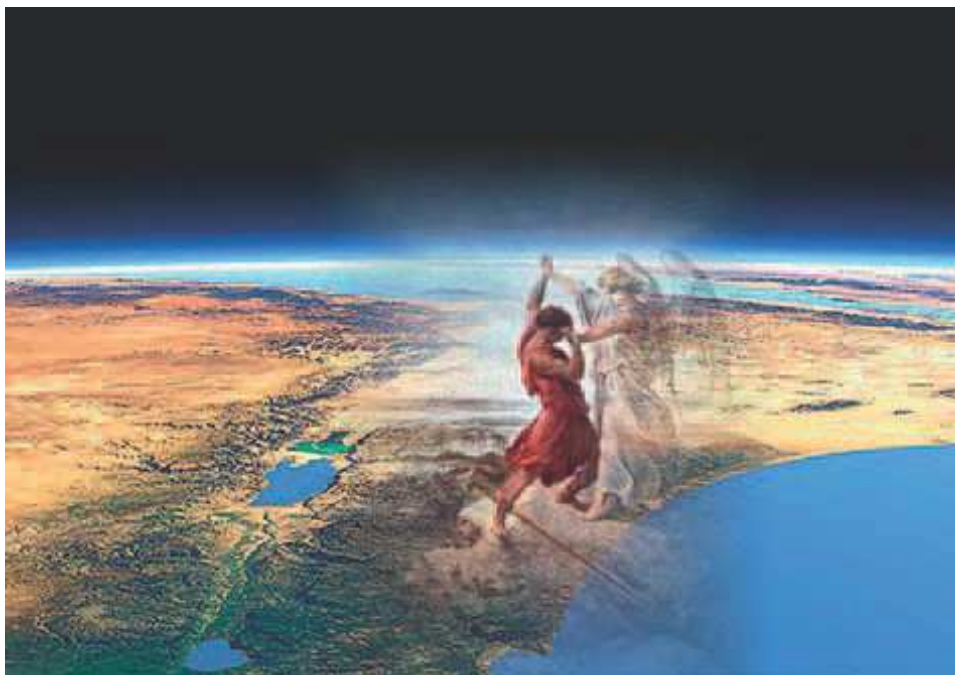
Juutalaisessa perinteessä on tunnettua, että ihminen tekee aloitteen ja saa sitten Jumalan liittymään siihen mukaan. Ihminen ikään kuin ”auttaa” Jumalaa alkuun. Rabbit, kuten Zvi Kalischer ja Jehuda Alkalai (elivät pääosan elämästään 1800 -luvulla) opettivat, että ihminen voi jouduttaa pelastuksen saapumista. ”Pelastus ei ole näin ollen vain Jumalan asia.” (Jouni Turtiainen, Israel-symposium, STI). Tämä rabbien käsitys siitä, että ihminen voi tehdä jotakin nopeuttaakseen Jumalan lopun ajan aikataulua, on leimaa antavaa myös kristilliselle sionismille: ”Usko siis täyteen evankeliumiin ja valmistaudu auttamaan Häntä Hänen lopullisessa lunastussuunnitelmassaan ... ”, ja: ”Kuitenkin juuri nyt on uskovien aika, enemmän kuin koskaan ennen, valmistaa Hänelle tietä” (ICEJ, Sana Jerusalemista 8–9/91 ja 11–12/89). Raamattu puhuu ”Herran päivän” jouduttamisesta 2 Piet.3:12. Jos Kristuksen seurakunta voisi ”jouduttaa” tätä hetkeä, se tapahtuisi vain viemällä evankeliumia voi-

mallisesti eteenpäin juutalaistenkin keskuudessa. Apt. 3:19-20 kuvaa samaa. Varsinaiseksi Jumalan ”auttajiksi” meistä ei kuitenkaan ole. Kaiken lähtökohta on aina Jumalassa, ei ihmisessä eikä ihmisen teoissa. Jumala yksin vaikuttaa ja toteuttaa sen tahtomisen ja tekemisen joka on Hänen työtään. Me ihmiset, uskovat kristityt mukaan lukien, teemme paljon sellaista, jonka kuvittelemme ja toivomme Jumalan vaikutukseksi mutta joka ei sitä ole.

Kaikki Israelin merkityksen Jumalan valittuna kansana tunnustavat kristityt ovat samaa mieltä humanitäärisen työn tärkeydestä. Kristityn velvollisuus on tehdä voitavansa auttaakseen tarpeessa olevia juutalaisia ja pakanoita ajallisella avulla. Mutta se on seurausta evankeliumin ihmistä muuttavasta vaikutuksesta. Se ei ole erillinen osa erossa evankeliumista, vaan liittyy osana julistukseen ristiinnaulitusta ja ylösnousseesta Vapahtajasta. Puutteessa olevien ihmisten monipuolinen auttaminen kuuluu evankeliumiin. Mutta kristillinen sionismi on antanut tälle auttamiselle toisenlaisen painotuksen. Se liittyy siihen valtiollisen politiikan ja talouden tukemisen. Toinen kansainvälinen kristillinen sionistikongressi Jerusalemissa painotti julkilausumassaan Jesajan 40:1 tar-

Krist. sionismiliike järjestää suuria ja näyttäviä konferensseja

Kuten Jaakob (joka sai nimen Israel) niin aikamme Israel taistelee edelleen Jumalan kanssa ja joutuu kokemaan Jaakobin ahdistuksen

koittavan investointeja ja tukea Israelin taloudelle. Kristillistä kirkkoa kehoitettiin rukoilemaan Israelin puolesta. Rukouksen merkitystä emme saakaan väheksyä. Ko. kehoitus rukoukseen ja kongressin muutkaan lausumat eivät kuitenkaan sisältäneet evankeliumin perusajatusta Paavalin sanoin: ”Veljet, minä toivon sydämestäni ja rukoilen Jumalaa heidän edestänsä, että he pelastuisivat” (Room.10:1).

Jumalan Sanan mukainen pelastuksen tie koskien juutalaisia sivuutetaan ja vaietaan näissä julkilausumissa. Kristillisen sionistikongressinkin julkilausuma haluaa ohjata kristittyjen tuen Israelin politiikan ja yhteiskunnan talouden taakse. Tällöin jätetään huomiotta, että Israel on ja pysyy vain Jumalan tahdosta, ihmisten tuki ei sitä pelasta. Kun Jumalan tarkoitus on ”murtaa” Israelin oma voima, haluavat monet kristityt sionistit tukea tätä omaa voimaa. Aikanaan Israelin pääministerinä toiminut Jitzak Shamir puhui kristillisen sionismiliikkeen tukijoille mainiten mm:

”Emme ole pyytäneet muita taistelemaan meidän taisteluitamme. Ystäviltämme tarvitsemme pelkästään rahaa ja tarvikkeita – me teemme loput” (Sana Jerusalemissa 12/90). On oikein ja toivottavaa osoittaa tukea Israelin valtiolle, erikoisesti

sen olemassaolon raamatulliselle oikeutukselle. Mutta se ei ole kristillisen uskon keskeinen tehtävä juutalaisia koskien.

Krist. sionismiliikkeen julkilausuma 1988 lainasi Psalmia 102:16 (meidän Raamattuissamme jae 17): ”Kun Herra rakentaa Siionin hän ilmestyy kunniassansa” (englanninkielisessä raamatunkäännöksessä sana ”hän” on korvattu sanalla ”ja”). Toinen lainattu raamatunkohta oli Jes.60:9. Näiden jakeiden pohjalta julkilausuma toi esille, että Jumala on nyt kokoamassa merkittäväällä tavalla yhteen liike-elämässä olevaa lahjakkuutta ja älyä Siionin rakentamiseksi: ”Kristittyjen sijoittajien pitäisi olla ensimmäiset riskinottajat ja osoittaa näin tietä kansoille.” Tämän jälkeen julkilausumassa ilmoitettiin ”uuden aikakauden” alkaneen Jumalan valitun kansan historiassa. Onko raha ja talous tärkeintä, mitä kristittyjen tulisi huomioda lopun aikana suhteessaan juutalaiseen kansaan? Tälle teologialle Israelin valtiollinen kukoistaminen on edellytys Messiaan paluulle. Se on ”tien valmistamista”.

Kun Psalmia 102 lainataan vain edellä kuvattun verran, saadaan aikaan yhtymäkohta Israelin valtiollisen kukoistamisen ja Messiaan paluun välille. Kuitenkin Psalmi

jatkuu: ” ... kun hän kääntyy niiden rukouksen puoleen, jotka ovat kaikkensa menettäneet, eikä enää heidän rukoustansa hylkää. Tämä kirjoitettakoon tulevalle (myös ”viimeiselle”) polvelle, ja kansa, joka vastedes luodaan, on kiittävä Herraa, että hän katseli pyhästä korkeudestaan, että Herra katsoi taivaasta maahan, kuulaksensa vankien huokaukset, vapauttaaksensa kuoleman lapset, jotta Siionissa julistettaisiin Herran nimeä ja hänen ylistystänsä Jerusalemissa, kun kaikki kansat kokoontuvat yhteen, ja valtakunnat, palvelemaan Herraa” (18-). Psalmista korostaa Herran kunnian ilmestyvän ”kaikkensa menettäneille”. Tämä kuvaus sopii Raamatun ”Jaakobin ahdistus” -käsitteeseen, johon antikristuksen vihaama Israel joutuu. Vasta tällöin kansa kääntyy Jeesuksen puoleen, joka tuo avun. Kansa, jäännös, ylistää Jeesusta – kuten nyt seurakunta – kuoleman voittajana ja syntien sovittajana. Vasta tämä asettaa Israelin kansana loppulliseen tehtävänsä. Sen seurauksena kansat kokoontuvat Jerusalemiin palvelemaan Herraa. ”Daavidin sortunut maja” pystytetään yksinomaan Jumalan voimasta, ei ihmisen yrityksillä. □

Jatkuu